

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

26 decembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău din 04 aprilie 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 septembrie 2018, declarat de avocatul Constantin Ciachir, în numele inculpatului

Mîslițchi Constantin XXX, născut la xxx, originar și locuitor al Xxx, Xxx, cetățean al R. Moldova, condamnat anterior prin:

1) sentința Judecătoriei Chișinău din 06.06.2017, în baza art. 186 alin. (2) lit. b), d), 90 Cod penal la 3 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe o perioadă de probațiune de 3 ani.

<i>instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare,</i> <i>20.12.2017 - 04.04.2018,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>07.05.2018 - 11.09.2018,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>20.11.2018 - 26.12.2018.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău din 04 aprilie 2018, Mîslițchi Constantin a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal la 5 ani 6 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, fără amendă.

Conform art. 85 alin. (1) Cod penal, prin adăugirea parțială a pedepsei numite prin sentința Judecătoriei Chișinău din 06.06.2017, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 6 ani 5 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând din 04.04.2018, cu includerea perioadei de reținere din 10.08.2017 până la 11.08.2017.

2. Instanța de fond a constatat că, la 28 iunie 2017, orele 05⁰⁰, inculpatul Mîslițchi Constantin, aflându-se pe str. Varnița 2/4, mun. Chișinău, acționând cu intenție și având scopul sustragerii bunurilor altei persoane, a sustras în mod deschis din mâna lui Ciumaș M. un portmoneu din piele, la prețul de 50 lei, în care se aflau

bani în sumă de 1000 lei, cauzând părții vătămate o daună considerabilă, în sumă totală de 1500 lei.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut că a sustras portmoneul părții vătămate, în circumstanțele expuse de aceasta, regretând cele comise.

Totodată, vina inculpatului este dovedită integral și prin probele administrate, inclusiv declarațiile părții vătămate Ciumaș M., care a relatat că inculpatul i-a propus relații intime contra sumei de 400 lei. A doua zi, în timp ce apela serviciul taxi, inculpatul i-a smuls portmoneul din mână în care avea suma de 1000 lei. Prejudiciul cauzat în sumă de 1050 lei este unul considerabil, deoarece nu are venituri majore, nu este angajată oficial în câmpul muncii și nu are surse stabile de existență. S-a întâlnit cu Mîslițchi C. lângă Procuratura Ciocana, care, în prezența avocatului, i-a întors banii sustrași, cerându-și iertare. Pretenții materiale sau morale față de inculpat nu are.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, ca jaf, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșită cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

La stabilirea pedepsei inculpatului, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 16, 75-78, 85 Cod penal, că inculpatul a comis o infracțiune gravă, anterior a fost condamnat și a săvârșit din nou o infracțiune cu intenție, în perioada de probațiune, că circumstanțe atenuante și excepționale nu au fost stabilite, iar în calitate de circumstanță agravantă fiind reținută - comiterea unei infracțiuni de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru alte fapte care au relevanță pentru cauză, că sancțiunea art. 187 alin. (2) Cod penal prevede închisoare de la 5 la 7 ani, cu sau fără amendă în mărime de la 850 la 1350 unități convenționale, concluzionând că reeducarea și corectarea lui este posibilă doar prin aplicarea unei pedepse privative de libertate.

3. Avocata Mariana Barașianț, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care acțiunile inculpatului să fie reîncadrate în baza art. 187 alin. (1) Cod penal, cu aplicarea unei pedepse mai blânde și în conformitate cu prevederile art. 90 Cod penal.

Apelanta a indicat că partea vătămată a declarat că nu are pretenții față de inculpat și că suma nu este chiar așa de mare. Prin urmare, luând în considerație caracterul considerabil a prejudiciului care este estimat, în primul rând, de partea vătămată, instanța urma să reîncadreze acțiunile inculpatului în baza art. 187 alin. (1) Cod penal, deoarece victima expres a declarat că pentru ea suma sustrasă nu reprezintă una considerabilă.

La fel, victima a declarat că are un loc de muncă la o cafenea, concomitent prestând și servicii sexuale.

Instanța urma să i-a în considerare și personalitatea inculpatului, care, deși are antecedent penal, și-a schimbat stilul de viață, este angajat în câmpul muncii, își susține familia, fiind caracterizat pozitiv, căindu-se sincer de cele comise, a restituit prejudiciul, partea vătămată l-a iertat și a declarat că nu dorește ca el să fie închis.

Potrivit art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând lipsuri și

restricții drepturilor lor. Pedepșa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Astfel, executarea pedepșei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 septembrie 2018, apelul a fost respins, ca nefondat.

Instanța de apel a statuat că instanța de fond corect a stabilit starea de fapt și de drept, ce corespunde probelor administrate, just încadrând acțiunile inculpatului în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal.

Caracterul considerabil sau esențial al daunei cauzate se stabilește luându-se în considerație valoarea, cantitatea și însemnătatea bunurilor pentru partea vătămată, starea materială și venitul acesteia, existența persoanelor întreținute, alte circumstanțe care influențează esențial asupra stării materiale a victimei.

Astfel, instanța de fond corect a menționat că prejudiciul cauzat părții vătămate a fost estimat de către aceasta ca unul considerabil, iar în cadrul examinării cauzei penale victima nu și-a schimbat atitudinea față de valoarea și cuantumul prejudiciului, ultima nu este angajată oficial în câmpul muncii și nu are surse stabile de existență.

Inculpatul încearcă să diminueze acțiunile pe care le-a întreprins or, victima a declarat ferm asupra acțiunilor petrecute, nefiind constatate vre-un conflict anterior între ea și inculpat, sau un alt motiv de răzbunare, mai mult că partea vătămată a susținut în ședința de judecată cauzarea prejudiciului considerabil.

Instanța de fond, la stabilirea categoriei și termenului pedepșei, corect a aplicat prevederile art. 7, 16, 75-77 Cod penal, just a ținut cont că infracțiunea comisă de inculpat este una gravă, că lipsesc circumstanțe atenuante, cea agravantă fiind comiterea unei infracțiuni de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru alte fapte care au relevanță pentru cauză, că temei pentru aplicarea art. 90 Cod penal nu s-a constatat, deoarece inculpatul a săvârșit infracțiunea în termenul de probațiune, a continuat activitatea criminală, întemeiat concluzionând că ultimul urmează a fi supus răspunderii penale sub formă de închisoare, cu executarea ei reală, fără pedeapsa complimentară, luând în considerație starea materială a inculpatului, care nu are venituri stabile, are o vârstă tânără, a recuperat victimei prejudiciul cauzat, corect aplicând în privința lui și prevederile art. 85 alin. (1) Cod penal.

5. Avocatul Constantin Ciachir a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care acțiunile inculpatului să fie recalificate în baza art. 187 alin. (1) Cod penal, stabilindu-i o pedeapsă minimă, nonprivativă de libertate.

Recurentul a invocat că calificativul din lit. f) al alin. (2) art. 187 Cod penal - cauzarea de daune în proporții considerabile, nu a fost confirmată.

Potrivit alin. (2) art. 126 Cod penal, caracterul considerabil sau esențial al daunei cauzate se stabilește luându-se în considerare valoarea, cantitatea și însemnătatea bunurilor pentru victimă, starea materială și venitul acesteia, existența persoanelor întreținute, alte circumstanțe care influențează esențial asupra stării materiale a victimei.

Instanțele judecătorești au ignorat fără temei cererea părții vătămate, care confirmă că inculpatul i-a recuperat prejudiciul cauzat, ea l-a iertat și suma sustrasă pentru aceasta nu reprezintă una considerabilă.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) și 12) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se reține că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2., 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale acestuia în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate din care rezultă că inculpatul i-a sustras în mod deschis portmoneul, în care avea bani în sumă de 1000 lei, iar prejudiciul cauzat în mărime totală de 1050 lei, fiind pentru ea unul considerabil, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanța de apel indicând argumentat și detaliat motivele pentru care a respins dovezile și versiunile apărării, probele administrate pe caz demonstrând concludent că faptelor săvârșite li s-au dat o încadrare juridică corectă.

Totodată, soluția instanțelor coroborează cu prescripțiile din art. 126 alin. (2) Cod penal, potrivit căror, caracterul considerabil al daunei cauzate se stabilește luându-se în considerare valoarea, cantitatea și însemnătatea bunurilor pentru victimă, starea materială și venitul acesteia, alte circumstanțe care influențează esențial asupra stării materiale a victimei.

Or, împrejurările nominalizate se regăsesc în speța de pe rol, în cadrul cercetării judecătorești fiind prezentate probe certe, care dovedesc că prejudiciul cauzat părții vătămate este întemeiat estimat de ea ca considerabil, deoarece nu este angajată oficial în câmpul muncii și nu are surse stabile de existență.

În același timp, la stabilirea pedepsei inculpatului instanțele argumentat au ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75, 85 alin. (1) și (3), 90 alin. (10) Cod penal,

conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. În cazul în care cel condamnat cu suspendarea condiționată a executării pedepsei săvârșește în perioada de probațiune o nouă infracțiune intenționată, instanța de judecată îi stabilește o pedeapsă în condițiile art. 85 Cod penal. Dacă, după pronunțarea sentinței, dar înainte de executarea completă a pedepsei, condamnatul a săvârșit o nouă infracțiune, instanța de judecată adaugă, în întregime sau parțial, la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a pedepsei stabilite de sentința anterioară. Pedeapsa definitivă în cazul unui cumul de sentințe trebuie să fie mai mare decât pedeapsa stabilită pentru săvârșirea unei noi infracțiuni și decât partea neexecutată a pedepsei pronunțate prin sentința anterioară a instanței de judecată.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiate doar pe critica modului în care instanțele au apreciat probele și circumstanțele cauzei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere

probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei, inclusiv în latura pedepsei, în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că faptelor săvârșite li s-au dat o încadrare juridică corectă, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul de pe rol este vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul ordinar urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Constantin Ciachir, împotriva sentinței Judecătoriai Chișinău din 04 aprilie 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 septembrie 2018, în privința inculpatului Mîslițchi Constantin Xxx, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 25 ianuarie 2019.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun